

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. F.04.0046.N

DOBBELS-POLLET, naamloze vennootschap, met zetel te 8480 Ichtegem, Oostendesteenweg 148, met ondernemingsnummer 0415.925.904,

eiseres,

vertegenwoordigd door Mr. Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Brederodestraat 13, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

tegen

VLAAMSE MILIEUMAATSCHAPPIJ, Vlaamse openbare instelling, met maatschappelijke zetel te 9320 Erembodegem, A. Van de Maelestraat 96,

verweerster,

vertegenwoordigd door Mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Quatre Brasstraat 6, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan.

I. Bestreden beslissing

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 15 juni 2004 gewezen door het Hof van Beroep te Gent.

II. Rechtspleging voor het Hof

Raadsheer Ghislain Londers heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Dirk Thijs heeft geconcludeerd.

III. Feiten en voorafgaande rechtspleging

Overeenkomstig het verzoekschrift in cassatie, kunnen de feiten en de procedurele voorgaanden van de zaak als volgt samengevat worden :

De Vlaamse Milieumaatschappij vestigde ten laste van eiseres de heffing op de waterverontreiniging voor het heffingsjaar 1996 (werkingsjaar 1995) voor een bedrag van 335.938 frank (8.823,47 euro).

Tegen die aanslag tekende eiseres bezwaar aan bij de adjunct-leidend ambtenaar van de Vlaamse Milieumaatschappij overeenkomstig artikel 35quinquiesdecies, §1, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (hierna te noemen Oppervlaktewaterenwet).

Bij besluit van 24 oktober 1997 werd dit bezwaar afgewezen. Hiertegen tekende eiseres een voorziening aan bij het Hof van Beroep te Gent, overeenkomstig artikel 35quinquiesdecies, §3, Oppervlaktewaterenwet.

IV. Middel

Eiseres voert in haar verzoekschrift een middel aan.

Geschonden wettelijke bepalingen

- *de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet ;*
- *de artikelen 26, §1, 3°, en 26, §2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof ;*
- *artikel 1 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging ;*

- *artikel 2 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, in de versie vóór de wijziging ervan bij artikel 9 van het Vlaams decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 ;*
- *de artikelen 35bis, §3, en 35ter, §4, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging ;*
- *artikel 35quinquies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, in de versie vóór de wijziging bij artikel 19 van het Vlaams decreet van 19 december 1997 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting van 1998 en andere latere wijzigingen ;*
- *artikel 35septies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, in de versie vóór de wijziging bij artikel 19 van het Vlaams decreet van 19 december 1997 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1998 en andere latere wijzigingen.*

Aangevochten beslissingen

Het hof van beroep wijst de voorziening van eiseres af als ongegrond, en verwerpt daartoe het middel waarin eiseres aanvoerde dat zij beschouwd moet worden als een “nullozer” in de zin van artikel 35ter, §4, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, op grond van volgende motieven :

“1. (...) dat moet worden onderzocht of de eiseres al dan niet kan beschouwd worden als nullozer in de zin van artikel 35ter, §4, van de wet van 26 maart 1971.

(...) dat voormelde bepaling luidt als volgt :

‘§4. Voor elke heffingsplichtige die door investeringen in het productieproces en/of in zuiveringstechnische werken komt tot een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces en dit op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, wordt het bedrag van de heffing gelijkgesteld aan het minimumbedrag vermeld in §3 van dit artikel.

Elke heffingsplichtige welke van bovenstaande regeling gebruik wenst te maken, dient daartoe een door een milieudeskundige, erkend krachtens

artikel 7, §5, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, opgesteld dossier bij de aangifte bedoeld in artikel 35octies, §1, te voegen. De heffingsplichtige mag bovendien op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar niet beschikken over een milieu- of lozingsvergunning die hem toelaat ander afvalwater dan normaal huisafvalwater te lozen.

Indien de Vlaamse Milieumaatschappij evenwel beschikt over gegevens omtrent enige lozing uit het productieproces wordt de heffing bepaald conform art. 35quinquies of artikel 35 septies (...) ' ;

(...) dat eiseres daartoe steunt op een rapport van de BVBA Esher waaruit moet blijken dat zij in juli 1992 zuiveringstechnische werken liet uitvoeren, zijnde de bouw van een biologische afvalwaterzuiveringsinstallatie, dewelke volgens haar resulteerden in een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces, welk dossier blijkens de stukken reeds aan de VMM werd meegedeeld op 12 maart 1993 ;

(...) dat volgens dit verslag de zuiveringsinstallatie bestaat uit een mobiele container die naast de bezinkingsvijvers werd geplaatst ; dat het afvalwater dat vrijkomt bij het wassen van wortelen eerst over een zeefbocht wordt gestuurd om vervolgens geloosd te worden in put 1 (alwaar de meeste gronddeeltjes bezinken), die overloopt in put 2 en van waaruit het afvalwater door middel van een dompelpomp naar de zuiveringsinstallatie wordt gepompt om na zuivering te worden overgepompt naar de vijver alwaar het opnieuw onttrokken wordt om gebruikt te worden in het wasproces ; dat volgens dit verslag het gezuiverde water in de volledige campagne kan worden hergebruikt doch dat niettemin de waterverliezen dienden gecompenseerd te worden ; dat gesteld werd dat 'deze verliezen afkomstig zijn van verdamping, lekverliezen bij de opslag en afvoer van wortelen en doorsijpeling naar de ondergrond' ;

(...) dat de VMM alleen reeds op grond van dit verslag besluit tot de weigering van het nullozersstatuut daar het deskundig verslag zelf aangeeft dat er waterverliezen moeten worden gecompenseerd : lekverliezen, verdamping en doorsijpeling naar de ondergrond ;

2. (...) dat eiseres betwist dat doorsijpeling van zuiver water uit de vijver naar de ondergrond als een lozing van afvalwater in het oppervlaktewater kan worden beschouwd omdat : (1) het water uit de vijver geen afvalwater is (2) de doorsijpeling van water naar de ondergrond niet als een lozing van afvalwater kan worden beschouwd (3) en evenmin als een lozing van afvalwater in oppervlaktewater ;

2.1. (...) dat eiseres vooreerst volhoudt dat het water uit de vijver geen afvalwater is omdat in de vijver geen verontreinigd water komt, maar wel het gezuiverd afvalwater uit de biologische waterzuiveringsinstallatie ;

(...) dat eiseres daartoe verwijst naar de definitie van afvalwater in artikel 1, 9°, Vlarem I waar afvalwater wordt gedefinieerd als ‘verontreinigd water waarvan men zich ontdoet, zich moet ontdoen of de intentie heeft van zich ontdoen, met uitzondering van hemelwater dat niet in aanraking is geweest met verontreinigende stoffen’ ;

(...) dat hoofdstuk IIIbis van de wet van 26 maart 1971 als belastbaar feit niet vereist dat er afvalwaters zouden worden geloosd in de zin van artikel 1, 9°, Vlarem I om onderworpen te zijn aan de heffing ; dat in voormeld hoofdstuk enkel sprake is van het lozen van : ‘water op het grondgebied van het Vlaams Gewest, ongeacht de herkomst van het water’, hetgeen een ruimere omschrijving uitmaakt dan deze voorzien in Vlarem I ;

(...) dat bovendien bij gebrek aan meet- en bemonsteringsresultaten de kwaliteit van het gezuiverde water niet bekend is ;

(...) dat de grief van eiseres dat het water in de vijver geen afvalwater zou zijn derhalve niet bewezen voorkomt ;

2.2. (...) dat eiseres in een tweede middel laat gelden dat de doorsijpeling van water naar de ondergrond niet als een lozing van afvalwater kan worden beschouwd ; dat eiseres daartoe verwijst naar artikel 1.1.2 van Vlarem II alwaar de lozing van afvalwater staat beschreven als ‘de emissie van afvalwater door daartoe bestemde afvoerkanalen’ ;

(...) dat blijkens de uiteenzetting van eiseres er enkel lozing zou mogen worden in aanmerking genomen wanneer dat gebeurt via een buis (puntlozing) ;

(...) dat lozing van water kan worden omschreven als het laten wegvloeien of afvoeren, uitwerpen, verwijderen of zich ontdoen van overtollig of afvalwater ;

(...) dat artikel 35bis, §3, van de wet van 26 maart 1971 elke lozing beoogt zolang deze maar binnen de grenzen van het Vlaams Gewest gebeurt ; dat deze algemeenheid van tekst een absolute draagwijdte heeft zowel naar de vorm (puntlozing, diffuse lozing, rechtstreeks of onrechtstreeks) van de lozing als naar de plaats van de lozing (zee, rivier, riool, beek, vijver, akkers of weide) ;

(...) dat eiseres tevergeefs verwijst naar artikel 1.1.2 van Vlarem II ; dat immers Vlarem dat een Besluit is van de Vlaamse Regering, het toepassingsgebied van een decreet niet kan beperken terwijl bovendien Vlarem een reglementering betreft m.b.t. vergunningen en niets van doen heeft met de fiscale heffingsreglementering ; dat zelfs Vlarem I in (de artikelen) 1, 26 en 28, waar het een onderscheid maakt tussen directe en indirecte lozing van grondwater, lozing omschrijft als een inleiding van stoffen via welk kanaal ook ; dat daar dus ook het doorsijpelen van afvalwater naar de ondergrond onder valt ;

2.3. (...) dat eiseres in een derde middel aanvoert dat de doorsijpeling van water niet als een lozing van afvalwater in oppervlaktewater kan worden beschouwd ;

(...) dat overeenkomstig artikel 1, eerste lid, Oppervlaktewaterenwet dit artikel de bescherming van de wateren van het openbaar hydrografisch net en van de kustwateren tegen verontreiniging regelt, waaronder luidens artikel 1, tweede lid, moet worden verstaan 'de wateren van de waterwegen of die als dusdanig zijn gerangschikt, de wateren van de onbevaarbare waterlopen en van de afwateringen met voortdurende of onderbroken afvoer, alsook in het algemeen, de stromende en stilstaande wateren van het openbaar domein' ;

(...) dat eiseres aanvoert dat op grond van deze definitie de doorsijpeling van water naar het grondwater toe niet als een lozing in oppervlaktewater kan worden aangezien ;

(...) dat de VMM terecht opwerpt dat hoofdstuk IIIbis van de wet van 26 maart 1971 niet vereist dat de afvalwaters geloosd of verspreid worden in oppervlakte of kustwateren ; dat de heffingsreglementering ruimer is voor het in aanmerking nemen van de belastbare feiten zodat het desbetreffend volstaat te verwijzen naar artikel 35bis, §3, dat aangeeft wat als belastbaar feit moet worden aangezien :

‘Voor de toepassing van dit decreet wordt als een aan de heffing onderworpen heffingsplichtige beschouwd, elke natuurlijke of rechtspersoon die op enig ogenblik in het jaar voorafgaand van het heffingsjaar op het grondgebied van het Vlaams Gewest water heeft afgenomen van het openbaar waterdistributienet of op dit grondgebied over een eigen waterwinning heeft beschikt of op dit grondgebied water heeft geloosd, ongeacht de herkomst van het water’ ;

(...) dat anders gezegd de heffingsreglementering als hoofdstuk IIIbis werd ingevoerd via de decreten die in artikel 35bis een ander t.a.v. artikel 1 van de wet van 26 maart 1971 afwijkend toepassingsgebied specificeren, in die zin dat als belastbaar feit wordt aanzien elke lozing die gebeurt op het Vlaams grondgebied, dus niet alleen in het hydrografisch net of de kustwateren ;

(...) dat overigens niet blijkt dat de term op het grondgebied van het Vlaams Gewest werd ingelast omwille van wetmatigheden van de grondwettelijke bevoegheidsverdeling ;

(...) dat in tegenstelling tot wat eiseres voorhoudt een doorsijpeling van water naar de ondergrond wel onder de Oppervlaktewaterenwet van 26 maart 1971 ressorteert ;

3. (...) dat nu het (hof van beroep) heeft aanvaard dat de heffingsreglementering ook van toepassing is op diffuse lozingen in de ondergrond meent eiseres dat het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel geschonden is doordat de wet slechts twee mogelijkheden voor de berekening van de heffing voorziet, nl. op basis van meet- en bemonsteringsresultaten hetzij op basis van omzettingscoëfficiënten ; dat immers volgens eiseres de ongelijkheid erin zou bestaan dat het voor haar onmogelijk is te bemonsteren zodat zij steeds zou belast worden op omzettingscoëfficiënten ;

(...) dat eiseres ten onrechte voorhoudt dat zij niet op basis van meet- en bemonsteringsresultaten kan worden belast ; dat het technisch moet mogelijk zijn de afvalwaters te bemonsteren alvorens ze in contact komen met de natuur ; dat te dezen de afvalwaters na het productieproces niet worden gestockeerd in een van de natuur afgescheiden bezinkingsbekken, doch wel terecht komen in een vijver die verbonden is met de natuur, die geen wanden of bodem heeft die ondoordringbaar werd gemaakt via folie of beton zodat te dezen het lozingspunt zich bevindt op de plaats waar de afvalwaters in de vijvers worden ingebracht ;

(...) dat eiseres derhalve wel in de mogelijkheid is de afvalwaters te bemonsteren voor zover daartoe de technische voorzieningen worden aangebracht (meetgoot of debietsmeet- en bemonsteringsapparatuur) ;

(...) dat nu het uitgangspunt van eiseres verkeerd is niet kan ingegaan worden op het stellen van een prejudiciële vraag (...);

4. (...) dat nu uit wat voorafgaat volgt dat er in de realiteit geen sprake is van een nullozing nu zelfs niet wordt betwist dat eiseres (zich van) een deel van haar afvalwaters ontdoet via insijpeling in de grond ; dat de andere voorwaarden om aanspraak te maken op het nullozerstatuut niet moet worden onderzocht” (bestreden arrest, folio 885-889).

Grieven

1. Eerste onderdeel

Artikel 35ter, §4, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging bepaalt dat voor elke heffingsplichtige die door investeringen in het productieproces en/of in zuiveringstechnische werken komt tot een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces en dit op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, het bedrag van de heffing op de waterverontreiniging wordt gelijkgesteld aan het minimumbedrag vermeld in §3 van dat artikel.

Bij gebreke aan enige bijzondere omschrijving in de betrokken bepaling, dient het begrip “afvalwater” in deze bepaling dezelfde betekenis te krijgen als deze die geldt voor de gehele wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Artikel 1, vierde lid, van deze wet bepaalt dat onder “verontreiniging” wordt verstaan elke rechtstreekse of zijdelings uit menselijke activiteiten voortvloeiende inbreng van stoffen die de samenstelling of de toestand van het water kan veranderen, derwijze dat het niet meer geschikt is voor het gebruik dat ervan moet kunnen worden gemaakt, of dat het milieu door het aanzicht of de uitwasemingen van het water wordt bedorven.

Artikel 2 van deze wet verbiedt onder meer het lozen van verontreinigde of verontreinigende vloeistoffen in de wateren van het openbaar hydrografisch net en van de kustwateren, behalve, onder meer, de lozing van afvalwater waarvoor vergunning is verleend overeenkomstig de bepalingen van de wet.

Uit deze bepalingen moet worden afgeleid dat het begrip afvalwater in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging enkel water viseert dat verontreinigd of verontreinigend is.

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 26 maart 1971 werd gepreciseerd dat de lozing van “zuiver water” buiten het toepassingsgebied van de wet valt.

Het bestreden arrest oordeelt dat in hoofdstuk IIIbis van de wet van 26 maart 1971 enkel sprake is van het lozen van : “water op het grondgebied van het Vlaams Gewest, ongeacht de herkomst van het water”, en leidt daaruit af dat de uitzonderingsregeling van artikel 35ter, §4, maar geldt wanneer er geen water wordt geloosd, ongeacht de herkomst ervan.

Het arrest verwijst kennelijk naar artikel 35bis, §3, van de wet, dat als heffingsplichtige aanduidt, elke persoon die water heeft geloosd, ongeacht de herkomst van het water.

Artikel 35bis, §3, is evenwel niet dienend voor de interpretatie van het begrip “afvalwater” in artikel 35ter, §4, nu dat laatste artikel enkel betrekking heeft op “afvalwater uit het productieproces”, en aldus een meer beperkte toepassing heeft dan artikel 35bis, §3, dat in het algemeen de lozing van “water” viseert.

De persoon die beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van de uitzonderingsbepaling van artikel 35ter, §4, blijft immers een heffingsplichtige

in de zin van artikel 35bis, §3, doch zal maar gehouden zijn tot het minimumbedrag van artikel 35ter, §3.

Hieruit volgt dat het hof van beroep, dat uit de definitie van de heffingsplichtige in artikel 35bis, §3, van de wet afleidt dat het voor de toepassing van artikel 35ter, §4, van de wet niet relevant is te weten of het geloosde water al dan niet verontreinigd of verontreinigend is in de zin van artikel 1, vierde lid, van de wet, derhalve zijn beslissing niet naar recht verantwoordt (schending van de artikelen 1, 2, 35bis, §3 en 35ter, §4, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging).

2. Tweede onderdeel

Artikel 35ter, §4, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging bepaalt dat voor elke heffingsplichtige die door investeringen in het productieproces en/of in zuiveringstechnische werken komt tot een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces en dit op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, het bedrag van de heffing op de waterverontreiniging wordt gelijkgesteld aan het minimumbedrag vermeld in §3 van dat artikel.

Bij gebreke aan enige bijzondere omschrijving in de betrokken bepaling, dient het begrip “lozing” in deze bepaling dezelfde betekenis te krijgen als deze die geldt voor de gehele wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Artikel 2 van deze wet verbiedt onder meer het lozen van verontreinigde of verontreinigende vloeistoffen in de wateren van het openbaar hydrografisch net en van de kustwateren, behalve, onder meer, de lozing van afvalwater waarvoor vergunning is verleend overeenkomstig de bepalingen van de wet.

Artikel 1, tweede lid, van deze wet definieert de wateren van het openbaar hydrografisch net als de wateren van de waterwegen of die als dusdanig zijn gerangschikt, de wateren van de onbevaarbare waterlopen en van de afwateringen met voortdurende of onderbroken afvoer, alsook, in 't algemeen, de stromende en stilstaande wateren van het openbaar domein.

Artikel 1, derde lid, definieert de kustwateren als de wateren van de territoriale zee, d.w.z. de wateren van de zee langs de kusten over een breedte van drie geografische mijlen naar rato van zestig mijlen per breedtegraad vanaf de laagwaterlijn.

Noch het grondwater, noch de ondergrond valt aldus onder de definitie van de wateren van het openbaar hydrografisch net, of onder de definitie van de kustwateren.

De doorsijpeling van (afval)water naar de ondergrond en/of het grondwater wordt door de wet van 26 maart 1971 niet onderworpen aan een vergunning.

De doorsijpeling van (afval)water uit een vijver naar de ondergrond kan dan ook niet worden beschouwd als een "lozing" in de zin van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Voor de toepassing van artikel 35ter, §4, van deze wet mag voor de invulling van het begrip "niet-lozing van afvalwater uit het productieproces" dan ook geen rekening gehouden worden met het (afval)water dat vanuit een vijver doorsijpelt naar de ondergrond.

Hieruit volgt dat het hof van beroep, dat oordeelt dat de heffingsplichtige wiens (afval)water doorsijpelt naar de ondergrond, geen beroep kan doen op de uitzonderingsregeling van artikel 35ter, §4, van de wet, de artikelen 1, 2, 35bis, §3, en 35ter, §4, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreinigingen schendt.

3. Derde onderdeel

Het bestreden arrest oordeelt dat de doorsijpeling van (afval)water naar de ondergrond, een aan de heffing op de waterverontreiniging onderworpen lozing is.

Het bedrag van de heffing wordt vastgesteld als het product van het eenheidstarief en de vuilvracht (artikel 35ter, §1, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging).

Voor de heffingsplichtigen die niet onder de toepassing vallen van artikel 35quater van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, wordt de vuilvracht berekend ofwel op basis van meet- en bemonsteringsresultaten (artikelen 35quinquies en 35sexies van deze wet), ofwel op basis van omzettingsscoëfficiënten (artikel 35septies van deze wet).

Uit artikel 35quinquies van deze wet volgt dat de vuilvracht die op basis van meet- en bemonsteringsresultaten wordt vastgesteld, de vuilvracht is die zich werkelijk in het geloosde afvalwater bevindt.

Wanneer het afvalwater geloosd wordt op een diffuse wijze, met name via doorsijpeling van het water naar de ondergrond, is het technisch onmogelijk om via metingen en bemonsteringen de vuilvracht te bepalen van dat geloosde afvalwater.

Uit de vaststellingen van het hof van beroep blijkt dat de doorsijpeling van het (afval)water van eiseres vanuit de vijver naar de ondergrond slechts een gedeelte betreft van het (afval)water dat in de vijver van eiseres terechtkomt, nu het water van die vijver onttrokken wordt om opnieuw gebruikt te worden in het proces van eiseres (bestreden arrest, folio 886, derde alinea).

Uit het voorgaande volgt dat uit het meten en bemonsteren van het (afval)water dat in de vijver terechtkomt niet kan blijken wat de vuilvracht is van het water dat vanuit de vijver naar de ondergrond doorsijpelt.

Hieruit volgt dat het hof van beroep derhalve ten onrechte oordeelt dat eiseres de mogelijkheid zou hebben om het afvalwater te bemonsteren teneinde de heffing op de waterverontreiniging berekend te zien op grond van artikel 35quinquies van de wet, en derhalve de weigering om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof nopens de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door de artikelen 35quinquies en 35septies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging niet naar recht verantwoordt (schending van al de in aanhef opgesomde bepalingen).

IV. Beslissing van het Hof

1. Eerste onderdeel

Overwegende dat de appèlrechters het verweer van eiseres dat het water afkomstig uit haar vijver geen afvalwater is omdat in de vijver geen verontreinigd water komt, maar wel het gezuiverd afvalwater uit de biologische waterzuiveringsinstallatie, verwerpt op grond dat :

1. de door eiseres ingeroepen definitie van afvalwater in artikel 1, 9°, Vlarem I te deze geen toepassing vindt ;

2. bij gebrek aan meet- en bemonsteringresultaten de kwaliteit van het gezuiverde water niet bekend is ;

Dat het onderdeel dat ervan uitgaat dat de appèlrechters oordelen dat het voor de toepassing van artikel 35ter, §4, Oppervlaktewaterenwet, niet relevant is te weten of het geloosde water al dan niet verontreinigd of verontreinigend is, berust op een onjuiste lezing van het arrest, mitsdien feitelijke grondslag mist ;

2. Tweede onderdeel

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 35ter, §4, Oppervlaktewaterenwet, voor elke heffingsplichtige die door investeringen in het productieproces en/of in zuiveringstechnische werken komt tot een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces en dit op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, het bedrag van de heffing wordt gelijkgesteld aan het minimumbedrag vermeld in paragraaf 3 van die wetsbepaling ;

Overwegende dat, krachtens artikel 35bis, §3, Oppervlaktewaterenwet, als een aan de heffing onderworpen heffingsplichtige wordt beschouwd, elke natuurlijke of rechtspersoon die op enig ogenblik in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar op het grondgebied van het Vlaams Gewest water heeft afgenomen van een openbaar waterdistributienet of op dit grondgebied over een eigen waterwinning heeft beschikt of op dit grondgebied water heeft geloosd, ongeacht de herkomst van dit water ;

Dat uit die wetsbepaling, alsmede uit de wetsgeschiedenis van de bepalingen van Hoofdstuk IIIbis “Bijzondere bepalingen voor het Vlaams Gewest inzake heffingen op de watervoorziening” van de Oppervlaktewaterenwet, ingevoerd bij de decreten van 21 december 1990 en 25 juni 1992, volgt dat het begrip “lozing”, onder meer in artikel 35ter, §4, Oppervlaktewaterenwet, niet verwijst naar artikel 2 van dezelfde wet, maar elke lozing bedoelt ongeacht waar en op welke wijze ze in het milieu terecht komt ;

Overwegende dat het onderdeel dat ervan uitgaat dat de doorsijpeling van afvalwater uit een vijver naar de ondergrond geen lozing is die onderworpen is aan heffing en dus niet in aanmerking kan genomen worden om eiseres het voordeel van artikel 35ter, §4, Oppervlaktewaterenwet, te ontzeggen, faalt naar recht ;

3. Derde onderdeel

Overwegende dat de appèlrechters onaantastbaar in feite oordelen dat het technisch mogelijk moet zijn de afvalwaters te bemonsteren alvorens ze in contact komen met de natuur, dit ter hoogte van het lozingspunt dat zich bevindt op de plaats waar de afvalwaters in de vijver worden ingebracht, voor zover daartoe de technische voorzieningen worden aangebracht, zoals meetgoot of debietmeet- en bemonsteringapparatuur ;

Dat het onderdeel in zoverre het ervan uitgaat dat de appèlrechters ten onrechte oordelen dat eiseres de mogelijkheid zou hebben om het afvalwater te bemonsteren, opkomt tegen de feitelijke beoordeling van de appèlrechters, mitsdien niet ontvankelijk is ;

Overwegende voorts dat gelet op hun tevergeefs bekritiseerd oordeel dat eiseres wel in de mogelijkheid is de afvalwaters te bemonsteren en dat dus de vuilvracht kon bepaald worden op basis van meet- en bemonsteringresultaten overeenkomstig artikel 35quinquies, Oppervlaktewaterenwet, de appèlrechters hun beslissing dat daar “het uitgangspunt van eiseres verkeerd is niet kan ingegaan worden op het stellen van een prejudiciële vraag”, naar recht verantwoorden ;

Dat het onderdeel in zoverre niet kan worden aangenomen ;

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

Verwerpt het cassatieberoep ;

Veroordeelt eiseres in de kosten.

De kosten begroot op de som van honderd tweeëntwintig euro drie cent jegens de eisende partijen.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, eerste kamer, te Brussel, door voorzitter Ivan Verougstraete, afdelingsvoorzitter Edward Forrier, de raadsheren Luc Huybrechts, Ghislain Londers en Paul Maffei, en in openbare terechtzitting van dertien oktober tweeduizend en vijf uitgesproken door voorzitter Ivan Verougstraete, in aanwezigheid van advocaat-generaal Dirk Thijs, met bijstand van griffier Philippe Van Geem.